

FRONTUL MĂRĂȘEȘTI

• ILUSTRAT •

Scopul acestei reviste este : de a propaga dragostea pentru Rege, Neam și Țară, de a strânge legăturile de camaraderie dintre foștii luptători, de a comemora faptele glorioase din războiul pentru întregirea Neamului, și de a pune la îndemâna Ostașilor dela Hotăre o literatură de un înălțător patriotism.

Redacția și Administrația
BUCUREȘTI I
Strada Edgar Quinet Nr. 6

DIRECTOR : GENERALUL G. DRĂGĂNESCU

Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I Com. Reg. publ. per. sub No. 558/1939

Redacția și Administrația
BUCUREȘTI I
Strada Edgar Quinet Nr. 6

INFANTERISTUL NOSTRU

Adesea mic, pipernicit chiar, incovoiat sub greutatea raniței tradiționale din care au ieșit, în decursul veacurilor atâtea strălucite bastoane de mareșali, pășește tăcut, cu aer de filosof mucenic, cel mai încarnat reprezentant al neamului, — infanteristul.

Datoria lui cea mai de seamă este să meargă. Și el merge, căci mișcarea este viața, iar viața este victoria. Albele ei aripi nu se desfășoară în viforul luptei decât acolo unde infanteristul merge înainte.

Armele surori știu bine aceasta și întrebarea lor de toată clipa este: Cum „merge” infanteria?

Sub cerul frumos și promițător de viață al primăverii, sub arșița cuptorului de vară, sub nouri plumburii și dezolanți ai toamnei ori sub viscolul biciuitor al iernei, infanteristul merge. Vremea frumoasă îi scaldă sufletul, vremea rea îl îndârjește. Mușchii lui sunt numai energie, ochii lui, comoară de bună-tate amestecată cu fulgere.

O multe de șanț e locul lui de odihnă. Liniștit, fără grabă, își desfășoară sacul de merinde. O bucată de pâine turtită și negricioasă apare alături de sfărâmăturile unei bucăți de brânză.

Mănâncă încet. Privirile i se pierd departe, acolo unde cerul se împreună cu pământul. Ai zice că socotește depărtarea. Căteva înghițituri i-au potolit foamea. Își „lasă” capul pe raniță și ațipește. O clipă doar. Poate numai o frântură de clipă!

Și, iar pornește...

Un văjiit prelung, urmat de o trăsnetură îl face să se îndrepte.

Dușmanul l-a văzut și îi trimete salutul morții. Unul după altul trăsnetele se întetesc. O horă sinistră își saltă danțul în jurul acestui omuleț care nu vrea să se oprească. Un nour de fum, amestecat cu fier și pământ l-a învăluit și pare că a pus capăt drumului.

Dar, lată o umbră care țâșnește din prăpăd. În besna fumului și a prafului fulgerile din ochi îi luminează calea.

Mereu înainte!

Un clămpănit histeric al unei mitraliere, îl oprește înapoia unei brazde. Este timpul să vorbească și el. Cuvintele lui pleacă domolite și tăioase, către inima vrăjmașului. Și pentru a-l convinge mai bine, merge înainte. Aci târâș, aci țâșnind, umbra apare, dispăre, se frământă, se amestecă cu glia, se înfrățește cu iarba.

A ajuns aproape. Vrăjmașul suflă greu dar nu se dă. Este clipa ultimului și supremului argument: Baioneta.

Licăririle ei strâng mușchii, încordează nervii. Omulețul se transformă într'un zeu înfricoșător ale cărui sentințe sunt fără iertare.

Și zeul își anunță sosirea printr'o ploaie de fulgere și de tunete.

Grenadele cad nemișos una după alta. Ultima, însă una și-a isprăvit bine prăpădul și zeul a ajuns vijelios și sublim.

Lama răsbunătoare și-a întunecat strălucirea sub o poghiță purpurie. Peste trupuri întepenite, peste frânturi de viață, drumul isbândeii își face loc. Groaza morții cuprinde liniile dușmane care se clatină, se sparg și se risipesc.

O grădină ferbinte le urmărește ca un blestem de care nu pot scăpa. Pretutindeni câmpul se acoperă cu grămezi de viață sfârșită peste cari zeul nostru trace adumbrit de aripile victoriei.

.....

În liniștea serii un caval își plânge doina ca o rugăciune.

O flacăra plâpândă și ascuțită asemeni unei luminițe de candelă își tremură jocul printre vreascuri, cercând par'că să-și urce neputința către stele.

Șoapte întretăiate alunecă sfios.

— A Floarei?

— L'a rupt obuzul!

— Mirică?

— L'a prins mitraliera la ciotură și a rămas acolo.

— Da' Grindeș?

— Stă în rețea, săracu, cu o grenadă în brațe.

Și șoaptele abia conținesc, târziu de tot, odată cu amuțirea cavalului.

Nici nu și-a crăpat bine ziua porțile și furtuna își aruncă iarăși mânia. Azi, prăpădul pare a fi și mai mare. Nourii sunt mai deși și fulgerile mai lucioase. Și coasa morții sclipește mai lung și mai tăios, bucuroasă de o recoltă bogată. Trăsnetele au început și grindina bate cu furie.

Iadul pare că a țâșnit din adâncurile pământului și ar vrea să dărâme cerul, sfărâmând zeii și amestecându-i în cazanul satanei.

Pe muchea însângerată a unui șanț dărâmat, o mână uscă, țivă apasă nervos și ritmic pe trăgaciul armei infierbântate. Gloanțele pornesc unul după altul, grăbite, neiertătoare.

Minune! Furtuna șovăie, apoi își oprește mersul.

Un fâlfăit ușor de aripi diafane, șoptește celui din șanț: Înainte!

Svârlindu-și ranița, ca un gest de suprem dispreț pentru tot ce este pământesc, infanteristul se aruncă spre dușman.

Furtuna se rupe, se risipește spre cele patru vânturi.

Aripile victoriei își desfășoară majestuos albul imaculat.

Imnul biruinței învâluie în acorduri dumnezeiești pe mucenicul credinței neînfrânte.

IONESCU A. GH.

Rezerviștii

S'a dat de regimente porunca de chemare, Și-n cete rezerviștii tot'curg din fund de zăre Vin iarăși sub drapele! Și pieptul lor palpită Cum, dornici, cat în urmă, spre vatra părăsită... Dar când gândesc s'asculte din nou sunând trempeta De coapsa stângă, iarăși, să prindă baioneta, Neînțelesul farmec al vieții militare Incepe să 'ncolțească în piept la fiecare. Ce dulce se desprinde din urmă o clipită O pagină a vieții, cu alții 'mpărtășită! Tresar... gândind, sub corturi, când luna strajă ține Pe ranițe cu capul, să doarmă 'n nopți senine, Când raze cad în tremur din stelele aprinse, Pe arme 'n piramide, pe corturile 'ntinse. Doinind s'adun flăcăii, se duc spre Regimente În suflet, pentru Țară cu calde sentimente.

Căpitanul N. Vulovici

10 MAI

Ziua de 10 Mai, care reamintește câteva date însemnate din istoria contemporană a României — intrarea solemnă în Capitală a domnitorului Carol, întemeietorul dinastiei devenită națională, proclamarea independenței și a regatului — are semnificația unei renașteri naționale și a unei înălțări a poporului român prin eforturile și sacrificiile ce le-a făcut de a-și îndeplini idealurile sale. Aceste idealuri au fost, mai întâi câștigarea independenței și apoi înfăptuirea unității naționale. Al doilea ideal nu s'ar fi putut îndeplini, fără independența definitivă a României, proclamată în anul 1878, după victoria din Balcani și căruia i-a urmat actul ridicării la rangul de regat al țării liberate.

Cu toate că între anii 1856 și 1877 România a fost sub suveranitatea nominală a imperiului otoman, totuși, domnitorul Carol și toți sfetnicii săi, împreună cu conducătorii politici din acea epocă, au considerat înlăturarea acelei dependențe pur formale drept un imperativ categoric național, impus de drepturile și aspirațiile legitime ale poporului român; precum și de prestigiul Celui chemat să întemeieze o dinastie cu adânci rădăcini în țară.

Libertățile și drepturile unui popor nu se proclamă, ci se câștigă prin lupte și jertfe. Generațiile trecute au înțeles ce le impune datoria lor.

Defilarea dela 10 Mai

De aceea, prin sângele vărsat, pe câmpiile Bulgariei; prin jertfele și faptele glorioase ale ostașilor noștri, în războiul din 1877, am putut câștiga independența, suveranitatea deplină și dreptul de a dispune liber de soarta noastră.

Să nu uităm că tot atunci s'a vorbit de liberarea fraților noștri de peste Carpați.

În studiile sale istorice, publicate acum câțiva ani în Revue des Deux Monde, d. Maurice Paleologue, fostul ambasador al Franței la Petrograd, ocupându-se de războiul întreprins în 1877 de ruși și de români, în Balcani, reamintește un fapt interesant: intervenția salvatoare a armatei ro-

Defilarea dela 10 Mai

mâne peste Dunăre, care a deșteptat mari și firești speranțe românilor din Transilvania, a îngrijorat pe unguri. De teama consecințelor victoriei armatelor ruso-române din Balcani și față de starea de spirit ce se manifestase în Transilvania, Ungaria lua-se întinse măsuri de apărare de-alun-

tul României pe temelii solide și să-i asigure mijloace și posibilități de dezvoltare prin reforme bine chibzuite în ordinea socială, economică și culturală; prin punerea în valoare a unei părți din bogățiile sale; ca și prin organizarea forțelor sale armate, spre a-și putea, oricând, apăra independența și drepturile sale.

Numai după ce s'a săvârșit această operă, în epoca de renaștere și de modernizare a statului român, noi am putut, în timpul războiului mondial, când s'a pus spre rezolvare marea problemă a naționalităților, să îndeplinim, cu acelaș spirit de sacrificii și cu credința neclintită în triumful cauzei noastre drepte, și idealul național al unirii românilor.

Astăzi, când sărbătorim ziua istorică a independenței și regalității, trecem iarăși prin vremuri de grea cumpănă.

Aceste vremuri ne impun să fim, ca și în trecut, uniți sufletește, în-suflețiți de aceeaș credință, întăriți de aceeaș voință neînduplecată de a ne apăra — sub conducerea fermă a M. S. Regelui Carol II, urmașul celor doi mari regi, viteji — independența și patrimoniul nostru național, oricând și împotriva oricui ar îndrăzni să le aducă o atingere.

gul frontierei Carpaților, întărind frontiera Carpaților, întărind trecătorile principale, spre a se opune unei acțiuni militare a României, pe care o considera cu puțință de executat după laurii câștigați de armata sa, la Grivița, Plevna și Smârdan.

Ostașul fără nume

de MIRCEA D. RĂDULESCU

Din ce cătun, din care sat
Pierdut prin munți sau pe câmpie,
Te-ai deslipit și ai plecat
Când clopotele au sunat
Vestindu-ți marea datorie ?

Pământul și pe toți ai tăi,
Rămași pe petecul de țară,
Tu i-ai lăsat acolo'n văi
Eră într'un amurg de vară
Cu stoguri și'nălțate clăi.

Șivoi de lacrimi, biata mamă,
A plâns pe fața ei bătrână,
Și'năbușită de năframă,
Cu ochi de-azur și plini de teamă,
Plângea o fată la fântână.

Dar tu te-ai smuls din vechiul prag
Al vetrei ce te legănase
De-alungul zilelor frumoase,
De-alungul anilor șirag,
Te-ai smuls și ai plecat sub steag !

Porunci de veacuri te chemau
Să sfarمی hotarul unde frații
Martirii și crucificații,
Mântuitor te așteptau
Și te-am văzut trecând Carpații.

Sdrobiți, sub cerul cenușiu,
Mulți au căzut, ostași ca tine
Dar tu ai răsărit la Jiu,
Cu suflet dârz, cu ochiul viu,
In fața hoardelor străine...

Sub văfore de foc și fier,
In toful luptelor grozave,
Printre răniți cu fețe grave,
Cu pumnul profilat pe cer,
Te-am revăzut la Dragoslave...

La Olt, la Porumbac pe deal,
Erai acelaș ori și unde,
Mănat de-acelaș ideal,
Urcând pe creste la Predeal
Insângerat de răni profunde.

Dar răniile nu te-au răpus !..
Ca sfântul cel bătut în cuie
Ți-ai înălțat privirea sus,
Incremenit ca o statuie
Ori-unde viforul te-a dus...

Căci răsăreai reinviat
Luptând de-avalma cu cruciții,
Ori unde luptele s'au dat ;
Cu pieptul numai te-ai luptat
Pe culme sus la Tabla Bujii..

Dela Telejean la Buzău
Pe fiecare vârf de munte,
In toful bătăliei crunte,
Vedeam prin vifor chipul tău
Cu sângerări de spini pe frunte!

Senin sub șuier de obuz,
Ai izbucit cu-a ta bravură
Să'nfrângi taiazul greu de ură
Și-ai stat pe creste la Oituz
Cu piept cioplit în piatră dură !

Mărăștii te-au văzut ne'nfrânt,
Sub focul tunurilor grele,
Cu șoimi de aur pe drapele,
In inimă cu șoimi de-avânt,
Și cu avânturi până'n stele...

Ca făt frumosul din povești
Te-ai încordat sub cer de vară
Cu forțe suprapământești,
Și-ai secerat la Mărășești
Dușmanul ce intrase'n țară !

Și n'a fost brazdă de pământ
Să nu primească 'nfiorată
Rubinul sângelui tău sfânt,
Prinosul marelui avânt
Aprins din jertfa ta bogată...

Te văd prin foc, prin fum, prin ceață
Cum din tranșee răsăreai
Cu-aceiași ochi, cu-aceiași fața,
Cu-aceiași flacăra de viață
Cu-aceiași vis, cu-aceiași grai.

Văltori de forțe nevăzute
In pieptul tău se frământau,
Și'n cruntul vifor pe redute
Băteau în tine mii și sute
De mii de vieți ce se jertfeau !

Ce nume ai avut, nu știu
Și nimeni nu'l va ști vre'odată
Nici slovă nu a fost săpată
Pe gloriosul tău sicriu
Pierdut sub brazdă 'nsângerată.

Slăvit prin ordinul de zi
Nu te-am văzut trecut anume,
Tu ești soldatul fără nume
Ce'n veci de veci se va numi
Ostașul cel mai sfânt din lume.

Ostaș ! Soldat necunoscut
Ce nume-ar fi să te slăvească ?
Tu te-ai luptat și ai căzut
Acolo unde te-ai născut,
Pe sfânta brazdă părintească !

Și dacă tot ce-a fost pământ
Revine vieții peritoare
Tu dormi sub marele-ți mormânt
Cu tot ce-a fost frumos și sfânt,
Cu moartea ta nemuritoare.

Tu dormi trudit de-atâta drum,
De-atâta luptă sbuciumată,
Dar viața ta sacrificată
E flacăra care de-acum
Nu se va stinge niciodată !

Moartea soldatului

(Cântec popular)

Foaie verde trei bujori
Măi soldat din Roșiori,
Unde ți-a fost scris să mori ?
Sus pe vârful munților,
Deasupra Carpaților,
In bătaia gloanțelor,
Și'n spartul șrapnelor.

Măi soldat, cin' te-a scaldat :
Ploile când au plouat.
Măi soldat, cin' te-a 'nvelit :
Frunza când s'a scuturat.
Măi soldat, cine te-a plâns :
Păsările când s'au strâns.
Măi soldat, cin' te-a 'ngropat :
Munții când s'au dărâmat.

Regele Ferdinand I

În ziua memorabilă, când a depus jurământul domnesc de credință în fața reprezentanților națiunii ce-L aclamau, Regele Ferdinand I a ținut să facă cunoscut țării legale, că va fi „bun român“.

A fost o mărturisire de credință plină de noblețe și o dezvăluire a unei stări sufletești ce a însemnat o strălucită victorie a conștiinței și un sacru legământ ce l-a luat din propria Sa voință și sub impulsul unui imperativ categoric moral, acela ce avea să poarte în istoria neamului nostru, titlul glorioz de primul Rege al României întregite.

Așa a înțeles, din primul moment, când a fost investit cu deplinele atribute ale puterii domnești, Regele Ferdinand I, datoria Sa de suveran: să se identifice cu poporul său să-și însușească aspirațiile lui, să facă corp și suflet cu dânsul să fie cea mai vie expresie a voinței sale.

Domnia nu este numai înălțare și prea mărire, căci ar fi o stearpă deșertăciune, ci o nobilă sarcină și o grea răspundere pentru cel ce primește rostul misiunii sale și vrea să fie la înălțimea acestei misiuni. Chemat în vremuri de grea cumpănă, atunci când România urma să iasă din nefireasca sa neutralitate spre a-și îndeplini destinul său istoric; atunci când milioanele de frați subjugăți de peste Carpați și Prut urmau să fie liberați și chemați la o viață nouă, într'un stat ce avea să-i cuprindă pe toți, Regele Ferdinand I a luptat cu sine însuși, a uitat originea și legăturile sale familiare, a învins și s'a liberat, ca să poată fi numai Regele Românilor, căruia i-a fost dat să îndeplinească idealul nostru național, prin foc și sânge, prin suferințe și jertfe.

El însuși a destăinuit drama sa sufletească, ce a precedat actul istoric din ziua de 14 August 1916 și care este drama personalităților de elită, a eroilor așa cum i-a definit Carlyle, ce pun mai presus de orice interese trecătoare și legături omenesti, suprema datorie.

„Când am luat în posesiune tronul — a declarat Regele Ferdinand I — gândul asupra rolului ce trebuia să-l joace România în marele conflict, a absorbit toate clipele vieții mele.

Asta a fost datoria mea dela care nu puteam și nu trebuia să mă abat.

• Câte lupte !

*Câte frământări de conștiință !
Dela început mi-am impus această regulă de conștiință: să fac abstracție de mine însumi; să nu țin seamă, nici de originile mele, nici de familia mea; să nu văd decât România; să nu gândesc decât la dansa; să nu lucrerez decât pentru dansa...*

Nu se domnește asupra unui popor, pentru tine, ci pentru el.

În aceasta constă cinstea unui rege. Eu m'am silit să rămân credincios.

Dar, în același timp, am resimțit o mare tristețe, pentru că am înțeles că acest drum mă îndepărta pentru totdeauna de familia mea și de prietenii mei de odinioară, de afecțiunile mele din copilărie...

Aceasta a fost lupta ce am susținut-o în conștiința și inima mea...

Conștiința mea a triumfat. Trebuia să se întâmple așa. Atunci am putut păstra speranța să înving pe un Mackensen, pentru că învinsesem în mine un Hohenzollern“.

Iată drama povestită în termeni simpli și mișcători, ce caracterizează și definește eroismul moral prin triumful conștiinței, al lealității și al datoriei supreme. O dramă, al cărei conflict este de ordin superior moral, înalță pe erou pe treptele ce se cuvine să ajungă numai cei ce au reușit să se învingă pe dânsii, ca astfel să se poată îndeplini destinul unui neam prin victoria dreptului.

Poporul român, care datorește o vie recunoștință Regelui Ferdinand I, pentru tot ceea ce a sacrificat și a înfăptuit, ca să poată aduce la îndeplinire idealul național, nu poate mai bine perpetua memoria sa, decât întărind România Mare, prin unire, solidaritate și muncă constructivă.

PROCLAMAȚIA

REGELUI FERDINAND I,

către poporul român, la 14 August 1916

Români,

Războiul, care de doi ani a încins tot mai strâns hotarele noastre, a zdruncinat adânc vechiul așezământ al Europei și a învederat că pentru viitor numai pe terenul național se poate asigura viața pașni-

că a popoarelor. Pentru neamul nostru el a adus ziua așteptată de veacuri de conștiința națională, ziua unirii lui.

De noi atârnă azi să scăpăm de sub stăpânirea străină pe frații noștri de peste munți și din plaiurile Bucovinei, unde Ștefan cel Mare doarme somnul lui de veci.

În noi, în virtuțile, în vitejia noastră stă putința de a le reda dreptul ca într'o Românie întregită și liberă, dela Tisa până la mare, să propășească în pace, potrivit datinelor și aspirațiilor gintei noastre.

Români,

Insuflejiți de datoria sfântă ce ni se impune, hotărâți să înfrunăm cu bărbăție toate jertfele legate de un crâncen război, pornim la luptă cu avântul puternic al unui popor, care are credința neclintită în menirea lui.

Ne vor răsplăti roadele glorioase ale izbânzei.

Cu Dumnezeu înainte !

FERDINAND

REGELE FERDINAND I CATRE OSTAȘI

Ostași,

V'am chemat ca să purtați steagurile voastre peste hotarele unde frații voștri vă așteaptă cu nerăbdare și cu inima plină de nădejde.

Umbrele marilor Voevozi Mihai Viteazul și Ștefan cel Mare, ale căror rămășițe zac în pământurile ce veși desrobi, vă îndeamnă la biruință, ca vrednici urmași ai ostașilor, cari au învins la Războeni, la Călugăreni și la Plevna.

Veși lupta alături de marile națiuni cu care ne-am unit. O luptă aprigă vă așteaptă. Cu bărbăție să îi îndurăm însă greutățile și cu ajutorul lui Dumnezeu, izbânda va fi a noastră.

Arătați-vă, deci demni de gloria străbună.

De-alungul veacurilor un neam întreg vă va binecuvânta și vă va slăvi.

FERDINAND

După secole de suferințe creștinește îndurate și lupte grele pentru păstrarea ființei naționale, după apărarea plină de sacrificiu a civilizației umane, se îndeplini dreptatea și pentru Poporul Român, prin sabia regelui Ferdinand, cu ajutorul întregii Națiuni și gândul Reginei Maria.

DE DOUĂ MII DE ANI...

De două mii de ani suntem aici
Unde-a sunat legionarul pas;
S'au spulberat barbarii venetici
Dar noi zăgaz de stâncă am rămas!.

Zăgaz din fund de veacuri plămădit
Și făurit de-al vremilor noian:
La Sarmisegetuza s'a n'frățit
Sângele dac cu sângele roman...

Pământ din vechi strămoși l-au
[frământat
Bouri semeți și acvile 'n șirag,
Când Negru-Vodă a descălecat
Să puie stăpânire pe meleag...

S'au ridicat voivozi și pârçalabi
Liman urcând năvalnicelor ginți, —
Și-a fost altar zidit de Basarabi
Bătrâna moștenire din părinți...

Voi, umbre mari pe care vă slăvim,
Voi, ce-ați păstrat pământul cu
[nevoi,
In ziua-aceasta sfântă ne-amintim
Și suntem toți alătura de voi...

Români de pretutindeni, scump
[șirag,
Ostași viteji cu piepturi de granit,
Uniți pe veci sub strămoșescul steag
Vom fi hotar de-apururi neclintit !

MIRCEA DEM. RĂDULESCU

Răsună goarna

Răsună goarna 'n zare
Și munți și văi tresar,
Ostași ai României,
Ne chiamă Țara iar.

Cu focu 'n suflet, Rege,
Sub steagul Tău pornim;
La glasul-Ți de Arhanghel
Invingem sau murim

Cu piepturi oțelite
Noi trăznete n'fruntăm
Căci sfânta libertate
Și Țara ne-apărăm.

Cu noi este puterea
Și tânărul avânt,
Cu noi e biruința
Cu noi e Domnul Sfânt !

I. U. SORICU

De când am început să muncesc în slujba Țării, un gând M'a condus ca un fir luminos al Ariadnei: acela că numai o credință desăvârșită și o muncă fără preget pot duce la o deplină izbândă. Cu această credință care a fost călăuza primilor Mei pași în viața publică, M'am urcat pe Tronul Inaintașilor Mei și cu această credință am muncit și voi munci toată viața Mea în locul de răspundere în care grația lui Dumnezeu și voința Națională M'au așezat. M. S. REGELE

SCRISOARE

către ostașii de pe zonă

de VASILE MILITARU

Frați de-un sânge, frați Români,
Tineri, vârstnici și bătrâni,
Eu Lixandru Gheorghe Roată,
Om cărunt, cu mintea toată,
Fost Sergent în Vânători,
Veteran de două ori,
Care'n șapte zeci și șapte
Săvârșii minuni de fapte,
Iar în cea de la Oituz
Am rămas făr' de auz,
Când o schijă cam nătângă
Fu să-mi tae mâna stângă, —
Azi, cu dreapta mea, am parte
Să vă scriu această carte :

Frați de-un sânge, frați Români
Tineri, vârstnici și bătrâni, —
Visul cel mai drag și sfânt
Ce-l avurăm pe pământ
Vis pe care, rând — pe rând,
L-au purtat strămoșii 'n gând,
Dar cu care ne 'mplinit
Străbunicii ne-au murit —
Noi, viteji, prin biruință,
L'am văzut luând ființă.
Intregind pentru vecie
Marea noastră Românie !...

Dacă azi la noi în țară
S'ar părea că-i viață-amară,
E că unde-a fost război, —
Mult mai rău e ca la noi,
Dar, proverbul precum spune,
Vor veni iar zile bune,
Că, muncind în muncă dreaptă,
Numai binele te-așteaptă,
Și, arând adânc cu plugul,
Va veni din nou belșugul,
Că, de-ți stă plugul și sapa,
N'ai nici după ce bea apa !
Frați Români de omenie,
Voi să-mi dați crezare mie,
Și, de vreți să fie bine,

Ascultați-mă pe mine,
Fiindcă tot ce vă spun eu,
Place și lui Dumnezeu !

Inima vă ardă pară
Intru dragostea de Țară,
Și să fim în plinul firii,
Toți supuși Ocârmuirii,
Pentru glie, pentru Rege,
Pentru sfânta noastră Lege,
Fiindcă numai astfel vine
La noi toți doritul bine !...

Toți vrășmașii, toți buimacii
Spun în șoapte : „Jos cărmacii !“
Dar, de nu-i cu supărare,
Eu v'ași face-o 'ntrebare :
— Cam ce-ar face fraților,
Turma făr' al ei păstor ?
Oare, n'ar mânca-o lupii ?
Fără „matcă“, ce fac stupii ?
Și noi toți ce-am face oare,
Fără cap, — numai picioare ? !

Înțelege ori și cine,
Fraților, că n'ar fi bine !
Căci așa ni-i viața dată :
Ești copil, să ai un tată ;
Te faci mare, ești plugar,
Te supui cui e Primar ;
Primăria, pe cât știi,
Stă s'asculte de Zapciu ;
Iar Zapciul, mai în sus,
E Ținutului supus...
De la Tisa pân' la Nistru,
Pe Ținuturi e-un Ministru ;
Toți Miniștrii cred în Rege,
Regele crede 'ntr'o Lege,
Iar noi toți, mereu-mereu
Ne 'nchinăm lui Dumenezu !...

Așa dar, țin să vă spun
Că doar unui om nebun
I-ar da 'n gânduri ăl cu coarne
Rânduiala s'o răstoarne !
Și-acum floare de alun, —
Măi plugare de la tun,
Măi voinicile cuminte,

Azi pe zonă lângă flinte, —
 Iți dau sfaturi înțelepte,
 Doar spre bine să te îndrepte.
 Ca, prin harul sfatului,
 S'ajungi fala satului :
 Să faci și tu binele
 Ca mierea albinele
 Să-ți bucuri surorile.
 Ca isvorul florile.
 Iar părinții-ți frățioare
 Să se uite ca la soare !..
 Ia dar seama și m'ascultă,
 Că nu stau la vorbă multă.
 Omul care vrea să fie
 Om întreg de omenie,
 Care vrea, dela Cel Sfânt.
 Miluire pe pământ ;
 Viață lină și senină,
 Casă cu de toate plină.
 Ocrotire în orice loc,
 Spor la muncă și noroc,
 Boi voinici trăgând la plug,
 Sănătate și belșug, —
 Trebuie să nu se-abată,
 Cu nici cât și nici-odată,
 De pe dreapta, sfântă cale
 Legiuită mai la vale :

Trăești bine, trăești greu,
 Să crezi mult în Dumnezeu !
 Ca să n'ai la altu-a cere
 Să muncești din răspuțere !
 Ce'i al tău ca să poți ține,
 Tu fii drept cu ori și cine !
 Zâne chiar, ochi dulci să-ți facă,
 Doar femeia ta să-ți placă !..
 Vinul și pe răuri fie, —
 Tu să nu cazi în beție !
 Cât de grea ți-ar fi povara,
 Să-ți iubești din suflet Țara !.

Toate-aceste scurte Legi,
 Dacă poți să le n'țelegi,
 Și de vrei, sub simțul lor,
 Să păsești în viitor, —
 Ai aflat acum prin mine,
 Cum s'ajungi la Sfântul Bine !

Dar, ca nu cumva să feric,
 Mîntea ta în întuneric, —
 Lasă-mă să-ți scriu în carte
 Fiecare Lege 'n parte,
 Să pricepi și mai ușor
 Cum să mergi pe calea lor :

Iată dar învățul meu
 Cum să crezi în Dumnezeu !
 De te culci pe fân sau spini,
 Domnului tu să te'nchini !
 După ce te scoli și 'mbraci,
 Crucea nu uita s'o faci !
 Ești sătul sau ești flămând,
 Fiți cu Dumnezeu în gând !
 Orice n'cepi ca să ai spor,
 Roagă-L să-ți dea ajutor !
 Ape-adânci când vrei să treci,
 Fă trei cruci, că nu te 'nneci !
 Ca să birui orice greu,
 Crede tare'n Dumnezeu

Și te roagă Lui mereu !..

Acum află cum se cere
 Să muncești din răspuțere.

Ia aminte la furnică, —
 Ori cât știi că e de mică, —
 Și-ai s'o vezi că, gospodară,
 Toată vara — cât e vară, —
 Ea, pe deal, pe văi, pe munte,
 E 'ncărcată c'un grăunte
 Care este, nu arare,
 De trei ori cât ea mai mare !
 Cu povara-i grea, ea sue,
 N'are drum, nici cărăruie ;
 Luptă greu biata furnică,
 Cade.. iarăși se ridică,
 Dar grăuntele nu-l lasă
 Până ce nu-l duce-acasă !..
 Tu să nu faci cu nimica
 Mai puțin decât furnica, —
 Și-o să ai, cum au chiaburii,
 Toate bunurile gurii ;
 Și, când ai belșug pe masă,
 Ești boier la tine-acasă,
 Iar când ai tot ce se cere,
 Tu muncești din răspuțere !

Află iarăși cum e bine
 Să fii drept cu ori și cine :
 De-ai muri de-al foamei chin,
 Să nu furi un pai străin,
 Căci stăpân nici când nu ești
 Pe ce însuți nu muncești !
 Nu porni la trebi cu furii
 Drumului sau ai pădurii,
 Aur de ți-ar pune'n sită,
 Tu să fugi de-așa ispită !
 Să nu vrei nici când în pungă,
 Nemuncit vre-un ban s'ajungă,
 După cum nu vrea să încapă
 Untdelemnul pus în apă !..
 Numai astfel se cuvine
 Să fii drept cu ori și cine !

Dacă sufletul ți-a pus
 Preț pe cele de mai sus, —
 Poate lesne să te facă :
 Doar femeia ta să-ți placă !
 Nu-ți vâra'n inimă spinii
 Frumusețelor vecinei, —
 Chiar de-ar fi ca ea să fie
 Mai frumoasă dintr'o mie,
 Și chiar dacă gura ei
 Ar fi miere, să n'o vrei
 Că ea poate să te poarte
 Cât clipești din ochi, la moarte !
 Patimile deci să-ți tacă, —
 Doar femeia ta să-ți placă !..

Ori și cine să te 'mbie,
 Tu să nu cazi în beție !
 Vinu-i bun să-l bei arare
 Unu, două, trei pahare.
 Dar când bei cu oala vinul,
 Mîntea își pierde tot seninul,
 Și, eșit din minți afară,
 Omul beat devine fiară !
 Treaz — vorbește cu măsură,
 Beat — răcnește țipă 'njură,

Treaz — nevasta-i e iubită,
 Beat — o bate ca pe-o vită !
 Treaz — el n'ar fura un pai,
 Beat — își fură boi și cai !
 Treaz — nu calcă o furnică,
 Beat — ucide fără frică !

De nu-ți plac acestea ție,
 Fă să nu cazi în beție !
 Ca să-ți ușurezi povara,
 Să-ți iubești din suflet Țara !
 Și întru-aceasta am de spus :
 Tu să fii mereu supus
 Legilor făcute — anume
 Ca s'aducă bine 'n lume...
 Fii supus acelor cari
 De cât tine sunt mai mari,
 Cum mai micii tăi, pe tine
 Să te-asculte-ți pare bine,
 C'astfel doar, cu toată para,
 Iti iubești din suflet Țara !

Iar acuma frățioare,
 Gospodar cu vechi ogoare,
 De-ți plac sfaturile mele,
 Fă-ți comoară grea din ele !
 Spune-le la toți ai tăi,
 La bătrâni și la flăcăi ;
 Glăsue-le tuturora,
 Unde vin să joace hora :
 Iar în zilele de muncă,
 Sus pe deal sau jos în luncă,
 Tu pe toți adună-i roată,
 Și citește cartea-mi toată,
 Ca să afle de la tine
 Drumul mergerii spre bine !

Insă, de pe-al tău meleag,
 Când chemat tu ești sub steag,
 Ca un fulger, măi, să scaperi,
 Și-a ta Țară să ți-o aperi !
 Să nu uiți o clipă măi,
 Ce-au făcut strămoșii tăi
 Care pus-au la Hotar
 Piepturile stăvilor
 Și-au căzut la datorie,
 Pentru scumpa lor moșie !..
 Pune și tu ca ei pieptul,
 Să nu-ți ia dușmanii dreptul
 Să nu-ți ia pământul sfânt
 Cu-al străbunilor mormânt,
 Ca să poți și tu să lași
 Patrie la copilași,
 Cum strămoșii răzeșie
 Au știut să-ți lase ție !
 Luptă-te și tu cu ei,
 Cu vrășmașii cei mișei
 Cari în toată clipa vor
 Să rămâi fără ogor,
 Să te facă 'n urmă rob,
 Să trăești un trai neghiob,
 Și robind mereu, să n'ai
 Pentru trai de azi pe mâine;
 Decât coaja de mălai
 Ce s'aruncă unui câine !.

Vă doresc dar Sănătate
 Azi din inima mea toată
 Și rămân la toți ca frate
 Eu Lixandru Gheorghe Roată.

„UN SINGUR GÂND :

**IUBIREA NESFĂRȘITĂ
PENTRU POPORUL MEU”**

Cu Proclamația din 20 Februarie 1938, M. S. Regele Carol II — convocând poporul român să voteze Noua Constituție — l-a îndrumat spre o viață nouă și sănătoasă, așezându-l pe temeliile dreptului, ordinii și siguranței.

Iată textul Proclamației date de Suveranul Renașterii Naționale :

ROMANI,

Un singur gând, iubirea nesfârșită pentru poporul Meu, o singură dorință, binele României Mă călăuzesc fără șovăială pe calea ce am făgăduit-o Țării Mele.

Salvarea Patriei este pentru Mine singura poruncă care Mă îndrumază în aceste vremuri îngrijorătoare de neliniște sufletească.

Deci,

Infățisez astăzi Poporului Meu Noua Constituție menită să așeze temelii mai solide și mai drepte Statului nostru și să îndrumeze viața obștească pe o cale mai sigură, mai liberă și mai sănătoasă.

Prin această Nouă Constituție se proclamă hotărît întâietatea Națiunii Române, care prin jertfele și credința sa a creiat Statul nostru național.

Se statornicesc și se lămuresc mai bine datoriile și drepturile cetățenilor.

Se sporește autoritatea și se întărește independența guvernului.

Se reduce numărul senatorilor și deputaților.

Se asigură o mai dreaptă reprezentare în Parlamentul Țării a agricultorilor, a muncitorilor, a intelectualilor și a celorlalți factori conducători.

Se prevăd garanții și se hotărăsc incompatibilități severe pentru membrii Parlamentului,

ROSTIR

asa încât aleșii națiunii să poată fi într'adevăr reprezentanții și ocrotitorii nevoilor obștești.

Se așează pe drumul îndeplinirii datoriei pe toți slujitorii țării, ferindu-i de urmările primejdioase ale frământărilor politice.

Se prevăd pedepse aspre pentru răufăcători și'n deosebi pentru cei vinovați de risipa avutului și banului public, aceasta fiind de azi înainte socotită drept crimă.

Se instituie un temeinic și riguros control al avutului și cheltuielilor publice.

Se statornicesc drepturile țărânimii pe pământul ce-l stăpânește prin expropriere.

M. S. Regele, însoțit de Marele Voevod Mihai decorează drapelul unui regiment.

REGALE

Se acordă o mai largă și dreaptă participare la prețul concesiunii și la redevență proprietarilor de zăcăminte miniere expropriate de Stat.

Se asigură o egală îndreptățire tuturor semințiilor de altă rasă aflătoare de veacuri pe pământul României întregite.

Prin aceste îndreptări atât de folositoare aduse legii de temelie a Statului Român, sunt convins că se chează Poporul Meu puțința de a se desvolta liber și stăpân pe destinele lui, pe calea ordinei păcii și a propășirii.

În această zi solemnă și înviată pentru viitorul României supun învoiei Poporului Meu această Nouă Constituție.

TRĂIASCĂ ROMANIA.

CAROL II

Promulgând Noua Constituție (la 27 Februarie 1938) — votată cu un entuziasm indescriptibil de întreaga suflare românească prin plebiscitul organizat în ziua de 24 Februarie 1938 — Suveranul a dovedit că „veghează fără încetare la cârmuirea bunului mers al gospodăriei publice, pentru întărirea comunității și mulțumirea fiecăruia”, cum atât de bine grăia adresându-se membrilor noului guvern, după depunerea jurământului de credință în ziua de 28 Februarie 1938:

În aceste clipe înălțătoare, de reînnoire a României, primul Meu gând se îndreaptă cu adâncă evlavie către creatorul României întregite, scumpul și neuitatul Meu Părinte Regele Ferdinand Cel Loial și către toți acei, mici și mari cari alături de El au pățimit și au muncit ca să așeze Țara în granițele ei firești.

Opera ce s'a întărit cu atât entuziasm, de poporul Meu, în ziua de 24 Februarie, este isvorâtă din gândul curat și din adâncul conștiinței Mele și al sfetnicilor Mei, că îndeplinim un comandament imperativ al zilelor

de azi și o moștenire sfântă a făuritorilor României Mari: consolidarea definitivă a Neamului Românesc.

Noua Constituție ce am promulgat-o astăzi, în acest cadru solemn, și care a fost primită cu atâta pătrundere a nevoilor reale ale națiunii de cetățenii României, conștiința de datoria lor către generațiile viitoare, nu este decât o puternică temelie, pe care sunt hotărît, cu ajutorul adevăraților iubitori de Patrie, să clădesc o Românie înviorată, bogată și întărită.

Această Constituție acordând drepturile firești ale individului, statornicește în același timp că aceste drepturi sunt strâns legate de datorii.

Aceste datorii, din care cea mai sfântă este de a munci fără preget pentru Patrie, trebuie îndeplinite fără șovăire de toți cetățenii, fiecare după puterile sale și în locul în care este hotărît a munci.

Sunt hotărît a păși cu toată voința pe acest drum mântuitor, întărind fără precupețire, munca și cinstea în trebile obștești.

Scopul servitorilor Statului, între care Mă socotesc ca primul, este de a veghea fără încetare la cârmuirea bunului mers al gospodăriei publice, pentru întărirea comunității și mulțumirea fiecăruia.

Numărul așa de mare al votanților lmi întărește pe deplin convingerea că am îndeplinit

o cerință a întregului Meu popor, descătușând viața publică de interesele strâmte de partid și așezând-o pe terenul adevăraților nevoi ale obștei Românești.

Țăranii, muncitorii, factorii de producție, intelectualii, vor avea de azi înainte cuvântul ca să-și apere interesele, fiind chemați în Parlamentul Țării ca reprezentanți ai sferei lor de muncă.

Acela care muncește și produce, va putea glăsuși în treburile obștești, iată calea cea nouă care s'a deschis prin această Constituție.

Ca păzitor suprem al intereselor Neamului, voi veghea în fiecare clipă, ca spiritul acestei noi așezări a Țării să se păstreze fără știrbire și ca munca fiecăruia să fie cât mai rodnică.

Ziua de astăzi trebuie să fie o zi de bucurie pentru toți, căci se deschid larg porțile unui viitor plin de progres și de liniște pentru România de mâine.

Nu pot în această sărbătoare, să nu mulțumesc acelor cari, împinși de un sentiment nateric de patriotism și de credință către Țară și Suveran, M'au ajutat cu luminile și experiența lor la îndeplinirea acestei opere de desăvârșire a consolidării naționale.

Cu sufletele înălțate și cu bucurie, Români, a sosit clipa în care, cu ajutorul tuturor adevăraților patrioți, voi putea clădi o Românie puternică și fericită.

Trăiască România reînnoită!

M. S. Regele trece trupele în revistă.

CÂNTAREA ROMÂNIEI

de AL. RUSSO

Dacă dușmanul vostru va cere legăminte rușinoase dela voi, atuncea mai bine muriți prin sabia lui, decât să fiți privitori împlării și ticăloșiei țării voastre. Domnul părinților voștri însă se va îndura de lacrămele slugilor sale, și va ridica dintre voi pe cineva, carele va așeza iarăși pe urmașii voștri în voinicia și puterea de mai înainte.

(Hronică moldovenească)

Care e mai mândră decât tine între toate țările semănate de Domnul pe pământ? Care alta se împodobește în zilele de vară cu flori mai frumoase, cu grâne mai bogate?

Verzi sunt dealurile tale, frumoase pădurile și dumbrăvile spânzurate de coastele dealurilor, limpede și senin cerul tău. Munții se înalță trufași în văzduh; râurile, ca brăe pestrițe, ocolesc câmpurile; nopțile tale încântă auzul, ziua farmecă văzul...

Pe câmpiile Țării răsărit-au florile? Nu au răsărit florile, sunt turmele multe și frumoase ce pasc văile tale: soarele înrodește brazda, mâna Domnului te-a bucurat cu bunuri felurite cu pomete și cu flori, cu avuție și cu frumusețe.

Dunărea bătrână biruită de părinții tăi, îți sărută poala și-ți aduce avuții din ținuturile de unde soarele răsare și de unde soarele apune; vulturul din văzduh caută la tine ca la pământul tău de naștere; râurile cele frumoase și spumegoase, pâraele cele repezi și sălbatice cântă neîncetat slava ta.

În mijlocul viscolului ce făceai tu, patria mea?

Pământul ce acoperia cenușa strămoșilor tăi era frământat de lavă... vârtejul furtunos învăluia câmpia... talazurile acelu ocean de neamuri, prăvălindu-se din toate părțile lumii, spintecau cu durere coastele tale...

Mumă fără copii, feciorii tăi, ră-tăciți în vijelia omenească, pribegiau în toate părțile ducând cu dânșii numai limba și dorul tău!...

Patria e cel mai dintâi și cel mai de apoi cuvânt al omului; într'însa se cuprind toate bucuriile lui; simțirea ei se naște deodată cu noi și e nemărginită și vecinică ca și Dumnezeu...

Patria e aducerea aminte de zilele copilăriei, coliba părintească cu copacul cel mare din pragul ușii, desmierdările dragăstoase ale maicii noastre, plâsmuirile nevinovate ale inimii noastre, locul unde mai întâi am iubit și am fost iubiți, cânele care se juca cu noi, sunetul clopotului de la Biserica satului, ce ne vestia zilele frumoase de sărbătoare, sbieretul vitelor când se întorceau în amurgul serii dela pășune, fumul vetrei ce ne-a încălzit înălțându-se în aer, barza de pe strășină ce cată duios pe câmpie, și aerul care nicăiri nu e mai dulce!...

Și sub cortul pribegiei, bătrânii ziceau copiilor: „Colo în vale, de parte, prea departe, unde soarele se vede așa de frumos, unde câmpiile sunt smălțuite și pâraele răcoroase, unde cerul e dulce, junicele albe și pământul roditor... copii, acolo e Țara!

Și la aceste cuvinte, voinicii prindeau armele, pruncii tresăria în leagăne, femeile cântau patria departată și durerea pribegiei.. cei slabi se îmbărbătau. Și tu erai mândră atunci, țara mea... feciorii tăi erau un neam bărbat; numele tău era vestit noroadelor; răsboinicii tăi erau vitejii vitejilor, dragostea de țară întăria ca o zea de oțel latele lor piepturi și brațele lor erau tari.

Câți căutau la tine, te pismuiau, și dușmanii tăi înșiși te laudau și când, din nări sforăind și din ochi scânteind, taurul clătina coarnele sale, groaza se răspândia în toate părțile.

Lupta întărește pe cel slab și primejdia mărește pe cel tare.

DOINA

de VASILE MILITARU

Doină tristă, do'nă dulce și de-apururi doină sfântă, —
Tânguire ce pe lume numai neamul meu te cântă, —
Doină ce, de-un șir de veacuri te'ngânăm cu atâta foc,
Din cavale lungi de frasin și din fluere de soc, —
Când te-aud cântată, doină, eu văd plete lungi, cărunte,
In convoaie de bejenii, care sue sus la munte;
Mame văd, cu pruncii 'n brațe, care merg pe cale lungă,
Și cu viersul tău pe buze jalșteea și-o mai alungă,
Iar la vatra lor departe, văd cum slava toată arde
Și-aud liftele barbare zângănind din halebarde...

Doină dulce, doină tristă, — când plutești peste poene
Mă pătrunde jale multă și'mi vin lacrămile 'n gene;
Când te-aud în adâncimea codrilor bătuti de brumă,
Simt ceva că mă doboară, simt ceva că mă sngrumă,
Simt că sufletul în matcă nu e chip să-și mai rămăe,
Mă cutremură fiorii dela creștet la călcăie,
Căci în viersul tău, măastro, văd aeva și 'nteleg
Toată lacrima și toată jalea neamului întreg.
Când te picură cavalul bacilor de lângă oi,
Fuge sufletul cu mine peste veacuri înapoi,
Pe cărări ne mai umblate și pe creștete de munți
Pe sub codrii de aramă, pe sub codrii cei cărunți
Și te-ascultă uguită 'n buciumele de cires,
Când oftează și când geme pieptul vechilor plăeși,
Viersul tău străbate fundul codrilor fără de fund
Și, gemând, din depărtare alte buciume răspund, —
Buciume ce, stând să spună greul neamului pojar, —
Chip de lacrimi picurate, cade frunza de stejar...
Însă viersul tău, ce pune vrajă tuturor in cale
Nu e numai dor și lacrimi, nu e numai plâns și jale,
Căci în țevile de buciom, de primejdii, întreruptă, —
Doină, tu te schimbi în chiot lung și chemător la luptă.
O, atunci purced prin codri vuete de vijelii,
Munții clocotesc de ele; sbucnesc vulturii 'n țării
Și 'ntr'un freamăt fără seamăn se adună furnicar;
Piepturi late, plete negre, frunți brăzdate, ochi de jar...
Crâncenă se 'ncinge lupta, cu ne mai văzut avânt,
Între neamul ce-și stă 'n matcă și'ntre cei aduși de vânt:
Printre gloatele vrăjmașe tot mai larg se face drum;
Sulițele intră'n piepturi, ghioagele trăsnesc, sudum;
Crapă scuturile 'n fândări; în genunchi cad scutierii;
Platoșele se sfărâmă; țestele se fac puzderii;
Coifurile cad de-avalma; arcuri, sulițe se frâng;
Cu săgeți infipte 'n carne, unii urlă, alții plâng:
E o surdă, e o largă zângănire de oțele;
Vaetele se ridică până dincolo de stele,
Durda cade mănoasă, paloșele tae tae, —
De se sguode pământul sub năprasnica bătae...

Și pe când vrăjmașii 'n luptă de istov la număr scad,
Pe câmpii nemărginite sau prin codrii vechi de brad,
In hori largi de piepturi late, focuri mari s'aprend sub lună
Și, drept cânt de biruință, iarăși viersul tău răsună.
Tălmăcește-atunci cavatul bucurii fără hotar:
Vântul prinde înțeleșul cântecului plin de har
Și, cu el, aleargă iute de' așterne 'n lung de ape, —
Neamul tot, din a lui vrajă, sufletul să și-l adape
În așterne-apoi pe codrii și pe luncă și pe crâng;
Îi culege-adânc auzul; ochi'n lacrimi rād și plâng;
Se 'nfioară pruncii 'n leagăn și la vatra lor bătrânii,
Se 'nfioară văi și dealuri și ciobanii 'n preajma stâni, —
Până când nu mai rămăne, nici colibă, nici bordei,
Să nu cânte doina sfântă, tremurând sub vraja ei.

Dar, când toată bucuria nu mai are 'n piepturi loc,
Tu, din cânt de biruință, te preschimbi în cânt de joc.
Atunci prinde tinerețea neamului, în sărbători,
La răsruici de drumuri late, să'nfiripe mii de hori
Fermecate, sue 'n slavă glasurile de tilinci,
Cad garoafe 'nsăngerate sub călcăe de opinci;
Pietroșati, cu fragi 'n pargă, saltă sânii 'n piepți, de iie,
Pe când tu ești; când „bătută“ când ești leasă, când chindie"

Și, pe unde horile
Își joacă comorile,
Sunt, vârtej catrințele;
Sânii fură miștile;

Ochii negri ard sub gene,
Pe vâlcele și poene,
Și, cu cât mai viu li'i focul
Tot mai vifor merge jocul:
Bat flăcării
Fundul văii,
Joacă fete
Strânse 'n bete,
Pe țapsane,
Mai codane;
Pe colnice,
Mai voinice,
Sus pe creste,
Bat neveste
Pretutindeni joacă hora,

De Voinici cu spete late și femei cu pieptu 'nvolt:
Mai domoală sus la munte; mai aprinsă jos pe Olt,
Vijelie, pe sub codri; vânzolită larg pe șes,
Chiuind mai lung pe plaiuri; pe câmpie, scurt și des

Și astfel chiul văilor
Umple lungul căilor;
Chiotul dumbrăvilor
Umple slava slăvilor,

Iar, de-o parte, stând pe iarbă,
Rād și plâng moșnegli 'n barbă...

Miezul nopții... Doarme codrul îmbătat de lăcrămioare,
In omătul căror bate luna plină, la izvoare...
Doarme codrul... Sub adâncul instelat și larg deschis,
Nu se clatină o frunză... Somn adânc... tăcere... vis...
Și, cum nu e nici o umbră mișcătoare pe poteci,
Codrul parcă, sub o vrajă, stă 'mpietrit așa, de veci...
Dar deodată, peste codrul de stejar și de arin, —
Ca venind din altă lume, se aude-un cântec lin...
Cântecul plutește tainic... plin de vrajă, plin de har,
Parcă cine stă să'l cânte, a căzut lâng'un altar
Și, cerând cu ochii 'n lacrimi, îndurare dela sfinți, —
Ca un om rănit de moarte, ca un om eșit din minți: —
Când se roagă, când suspină, când oftează lung și geme,
Când în hohot rade, plânge cu zăporuri de blesteme
Jură eruntă răsbunare... ceru'i prinde jurământul,
Urlă ca o vijălie ce-a cuprins întreg pământul, —
Și-astfel cântecul își sue vraja, plânsul și furtuna
Până 'n albele păragini unde stă să doarmă luna...
Cine cântă doina sfântă, cu fiori atât de grei,
C'a rămas înmărmurită pân'și luna 'n hăul ei?...
Cel ce-ar vrea să vadă chipul omului cu suflet frânt,
De s'ar duce și tot duce, cu urechea după cânt, —
Ar găsi 'n adânc de codru, in Poiana cu trei cruci,
Poleit de vâlvătae, stând soborul de haiduci:
Fețe dârze, ochi de pară și pistoale lungi la brâu, —
In poiana rourată, pascând roibii fără frâu, —
Flinte grele, aninate pe sub ramuri de stejar,
Iar haiducii roată'n preajma unei arii largi de jar...

Jos pe iarba rourată, masă lungă se așează:
Ploștile cu vinuri bune gâlgăesc, se 'ncrucicează.

Nu mai Gruia, stând de-oparte, covârșit de jale-adâncă,
Nu se uită nici la aur, nici nu bea, nici nu mănâncă,
Ci, la trunchiul unui frasin, ghemuit, fără cuvânt,
După ce-a gemut in doină, zace-zdreanță pe pământ, —
Și, de două luni încoace nu i-se mai svântă geana,
De când nu'i mai sunt pe lume nici copiii, nici Ileana...
Pe covor de iarbă verde și cu umbră grea pe gene,
Osteniți de trudă multă, dorm haiducii prin poene...
Zorile pătrund in codru și e aur parcă 'n zori...
Prin tufișuri tănuite se trezesc privighetori:
Cu sfială 'ncepe-și una cântecul, apoi, mai vii,
Viersurile 'ncep să curgă tot mai multe, sute, mii;
Se trezesc apoi scatii, cintezoii și sticleții;
Crește zvonul tot mai mare in surășul dimineții;
Turturile 'ndrăgostite, mierle, presuri, mii de cucii,
Toate vin să pună vrajă peste visul de haiduci...
Gruia însă, care geme de durere tot mai vie,
A plecat să țină calea poterii ce-ar vrea să vie...
Și, mergând așa agale, pe sub bolta de stejari, —
Pe când soarele 'i așterne pe cărare galbeni mari, —
El a rupt o frunză mică de mesteacăn, — și cu ea
A pornit apoi să-și cânte doina lui de jale grea:
Mai întâi a dat un țipăt de durere, lung și drept,
Ca un om cărui vrăjmașul i-a 'mplântat cuțitu 'n piept, —
Și-a 'nceput apoi cu ură, fără mlă, nici socot,

MĂRĂȘEȘTI

În cursul veacurilor, toate popoarele au avut centre mari, spre cari gândurile și sufletele lor se îndreptau totdeauna cu pietate și venerație adâncă.

Egiptenii vechi aveau cetățile Memphis și Theba, grecii antici templul lui Apollon și oracolul din Delphi, iar turcii Mecca Islamului odinioară puternic pe lume.

Fiecare din ele era un simbol, o icoană și reprezenta un ideal de năzuințe.

Neamul românesc a avut și el puncte luminoase spre cari gândurile și sufletele noastre s'au îndreptat cu adâncă smerenie totdeauna.

Din sacrificiul vitejilor noștri, au ieșit gloria țării în diferite vremuri și mai apoi întregirea Patriei.

Jertfele armatei române au făcut, din regiunea Mărășești, o regiune sfântă a neamului nostru, unde, an de an, românii se duc să cinstească amintirea celor cari au pierit ca să trăiască România, unită, mare și nedespărțită.

Mărășeștii sunt, în adevăr, „Ierusalimul“ neamului românesc.

Să ne ridicăm sufletele până la înălțimea jertfelor celor cari și-au găsit acolo eroicul mormânt, dar și-au înscris numele, cu cinste, în Cartea Istoriei Neamului!

Să ne înălțăm sufletele până la înălțimea datoriei sfinte, împlinite de ei, și să pricepem cerința zilei de azi.

Ni se cere bărbăție și devotament, pentru consolidarea sufletului României Noue.

Mărășești, ținut sfânt al Patriei, tu ești Ierusalimul neamului românesc. Nemuritoare slavă eroilor cari dorm în firidele gloriei tale și ne îndeamnă pe noi, urmașii lor, să fim la înălțimea jertfelor lor.

L. I. DĂLGA

(Urmare din pag. 11)

Sufletul să și-l sfășie, să-l arunce 'n codrul tot...
Plânsul lui străbate funduri de prăpăstii sue culmi;
Clatină din frunți cu jale, fagi și paltini, tei și ulmi;
Au tăcut pe nesimțite, — ca trăzniți în plinul vieții —
Cintezoi și scatii, cucii, mierlele, sticleții;
Nu se mai aud în largul codrului eșit din noapte,
Nici privighetori, nici presuri, nici a frunzelor lui soapte,
Nu mai mișcă nici un vierme, nici o gâză nu mai zboară;
Florile și-au stins mireasma; fluturi nu mai le 'mpresoară, —
Și 'mpreună cu isvorul ce 'nsotește căraruia,
Toate stau incremenite, ascultând cum plânge Gruia...

Doină dulce, doină sfântă din adânc, adânc de veacuri, —
Leac al dorurilor noastre care nu mai aveau leacuri, —
Uguire care plânsa-ai când un neam întreg a plâns,
Și-ale noastre lacrimi toate în suspinul tău le-ai strâns;
Doină fără-asemănare, care n'ai lăsat să moară
Neamul ce te are astăzi cea mai fără preț comoară,
Tu 'ncărcată ești de lacrimi cum e norul greu de ploaie,
Gata să le lași să curgă pe obrajii toți, siroaie;
Si-astfel tu venind prin veacuri, plânsul genele-mi frământă
Ori și când te-aud cântată, doină dulce, doină sfântă!...

Piatra de Hotar

de
I. Gr. Periețeanu

**Descătușați, în vechea așezare,
cu drag privim meleagui întregit,
ce-i încă ud de sângele țâșnit
în lupte și sub aprigă 'mpilare.**

**Cu gânduri generoase de iertare,
am trece Păcii steagul ciuruit;
dar bate 'n jalduii vagul zângănit
al armelor din pusteie maghiare.**

**Zadarnic însă spumegă magnații
și vor să ne sfărâme iar Penații,
spre a făuri noi lanțuri Libertății:**

**a noastră sfântă piatră de hotar
cioplită-a fost în stâncile Dreptății
și-i va sluji de-a-pururi ca altar!**

15 Mai 1848

În primăvara anului 1848, după izbucnirea revoluției la Viena, Ungurii, profitând de situația grea în care se găsea Austria, au cerut anexarea Transilvaniei românești, la țara lor, fără să țină seama de voința poporului român și de aceea a grupurilor etnice minoritare din acest principat autonom.

Față de pretențiile îndrăznețe și prin nimic justificate ale ungarilor, Românii de peste Carpați, conștienți de drepturile lor, au ținut să-și afirme voința lor de a decide de soarta Transilvaniei și a lor, în numele principiului naționalităților și al liberei determinări.

În ziua de 3 (15) Mai 1848, pe câmpia Târnavelor de lângă Blaj, — care de-atunci s'a numit câmpia Libertății — peste 40.000 de români s'au adunat în frunte cu episcopii și cărturarilor lor — conducătorii lor sufletești — Andrei Șaguna, episcopul ortodox, Ioan Lemeny, episcopul unit din Fă-

găraș, Simion Bărnuțiu, A. Laurian, Gh. Barițiu, Avram Iancu, Petru Man, Ioan Popasu, Iacob Bologa și alți fruntași patrioți, nu numai ca să protesteze împotriva proiectului de anexare a Transilvaniei de Ungaria, dar să facă cunoscut întregii lumi civilizate drepturile lor străvechi și imprescriptibile asupra acestei țări, sub forma unei proclamațiuni. S'a spus în acea proclamațiune, că națiunea română nu poate admite anexarea Transilvaniei de Ungaria, împotriva voinței sale și a celorlalte naționalități conlocuitoare minoritare; iar întemeindu-se pe principiul fundamental al libertății, ca și pe principiul naționalităților și al autodeterminării, ea se consideră în plin drept să decidă de soarta sa.

Apoi, în strălucita cuvântare ce a pronunțat-o în acea zi istorică, neuitatul Simion Bărnuțiu a amintit de suferințele ce le-au îndurat românii din partea asupritorilor lor, în cursul veacurilor, și a anunțat profetic apropierea zilei celei mult așteptate, a liberării neamului nostru, prin credință, prin unire sufletească, prin solidaritate, prin lupte și jertfe, căci numai așa se înfăptuiesc idealurile unei națiuni tinere în forțele sale morale și materiale.

Adunarea națională a românilor ce s'a ținut în câmpia libertății în ziua de 15 Mai 1848, a fost prevestitoare a unirei celei mari, căci ea a pregătit sufletele tuturor Românilor în vederea înfăptuirii idealului lor național.

Astăzi, când România Mare cuprinde în frontierele sale, toate provinciile desrobite, datoria tuturor Românilor este să-și amintească lozincă celor ce s'au adunat acum 91 de ani pe Câmpia Libertății: „credință, unire și solidaritate“, de astă dată pentru apărarea și păstrarea patrioniului nostru național.

Preotul român și ostașul depe front...

de Pr. GRIGORE N. POPESCU

Ce repede mai trece vremea!... Cum se așterne fulgii de zăpadă în lină plutire peste pământul țării, așa vine uitarea, încetul cu încetul peste suflete și oameni... Lumea-i lume și ca dânsa suntem noi... Numai când te gândești de pildă, cum mai acum douăzeci de ani s'au ridicat părinții și întreg norodul cu toată voința și dorința de a se jertfi pentru întregirea siintelor hotare, când te gândești cum oameni din popor au înscris în cartea neamului cu o legendară măreție pagini de aur, care trebuie să slujească urmașilor drept icoană povățuitoare, îți dai seama de iubirea și recunoștința ce datorăm celor ce se osârduesc să ne înfățișeze în clipele acestea de grea încercare, comoara neprețuită a pilduirilor de eri...

Aducerile aminte a faptelor savârșite pe frontul dela Mărășești sunt o apă vie de împropătare a puterilor sufletești, o mare binefacere pentru povățuirea și înțelepțirea noastră a tuturor.

Eroii de eri, cari s'au învrednicit cu dar dela Dumnezeu, cu sufletul și inima lor de buni români și viteji ostași ai Regelui Ferdinand I de au făuriț România-Mare, ne dăruiesc astăzi partea cea bună a sufletului lor ca o neîntinată spovedanie în fapt de inserare în fața Catapetezmei... Ei înșiși merg spre apusul vieții, când omul se ridică mai cu ușurință peste ce e omenesc, spre înălțimea adevărului, pe care se străduiesc să ni-l arate în cinstite mărturii.

În înclăstarea desnădăjdută de acum douăzeci de ani depe frontul Mărășeștilor, cași în celelalte meleaguri ale țării, unde îmbelșugatele însăngerări au fost acoperite cu verdeața rodniciei pământului, virtuțile străbune au strălucit în toată puterea și podoaba sufletului românesc. Și între aceste virtuți, cea dintâi din toate: **credința în Dumnezeu!**

Ostașii, vitejii de eri, n'au șovăit în jertfa celui mai neprețuit dar de sus, viața lor! Ei au știut cași marii înaintași dela Călugăreni, dela Vaslui și Războeni, că Dumnezeu este sprijinitorul pricinilor drepte și cine se luptă pentru dreptate, se luptă pentru Dumnezeu!

Eroii dela Mărășești s'au luptat pentru sfânta dreptate a neamului lor, pentru libertatea fraților robiți.

Dumnezeu a binecuvântat toată jertfa trecutului prin smeritele mâini preoțești, mâinile slujitorilor Lui, cari n'au lipsit nici acum douăzeci de ani dela datorie!

Și-au împlinit chemarea lor de preoți și duhovnici după cum scrie în pravilă și canoane, învrednicindu-se a fi pildă și însuflețire „în toată vremea și în tot ceasul“. Și-au primejduit viața aducând trupurile celor căzuți între rețelele noastre și ale dușmanului și le-au coborât în glia străbună cu slujbă creștinească. Au fost cași înaintașii „preoți cu crucea în frunte, căci oastea e creștină“ alături de vitejii cari au pornit în atâtea atacuri vijelioase!

Cu drept cuvânt a spus d. Mareșal Presan că „preoții de armată și-au făcut mai mult decât datorie. Este o cinste pentru cler că alături de ostași au făcut mai mult decât li s'a cerut pentru Țară și Neam; iar d. general Panaitescu a recunoscut că „au dat pildă de curaj trupei și ofițerilor în situațiile cele mai periculoase“.

Ca Samarineanul milostiv din Scriptură, tot așa preoții, cari au însoțit regimentele pe front, au turnat vin și untdelemn peste ranele ostașilor, au deprins meșteșugul pansamentelor, fiind totodată doctori sufletești și trupești...

Au stăpânit întreaga viață a trupelor prin temeinice legături sufletești care împodobesc amintirea zilelor de grea încercare prin care au trecut.

Au fost adevărați părinți sufletești...

Cele mai frumoase flori de recunoștință le-au fost aduse ca un prinos de aleasă iubire și prețuire, chiar de ofițerii și ostașii români, fiii lor sufletești...

Mai ales ostașii de rând au cuvinte de măreață simplitate și adâncă tâlcuire pentru preotul lor.

Iată de pildă, ce scria dintr'un spital din Chișinău soldatul Bolovan Constantin preotului său:

Chișinău, 1918, Martie 22

Sărut mâna cinstite părinte,

Vă doresc sănătate de sfintele sărbători și la tot personalul aceluși spital și la iubiții mei camarazi care zac în spitalu de Sf. Voastră îngrijiiți, le urez ca de sfintele sărbători să le dea Dumnezeu ușurare de boale și vindecare la rane și cu toții să mulțumim lui Dumnezeu că am ajuns până în acest ceas. Și cu ajutorul lui Dumnezeu o să ne vedem la casele noastre cu toții.

Sărut mâna taică părinte, aflați că aicea suntem îngrijiiți foarte bine și avem preoți cari fac slujba pe Românește și acum de sfintele Paști am fost împărțaiți și am avut voe a merge la toate slujbele la Biserica.

Și aducându-mi aminte de glasul sfinții tale cel milos și îngrijitor mă face să nu vă uit, al sf. voastre fiu care vă dorește,

Costandin“

Pe frontul de luptă dela Mărășești — cași în toate celelalte părți — preotul român și-a împlinit sfânta chemare cu acelaș drag, cu aceeaș conștiință și însuflețire pentru Tron și Altar!

SERGEANTUL IOAN ȘERBAN

În zilele de 10 și 11 Octombrie, s'au dat lupte crâncene în stân-ga Oltului, în munții Argeșului. Au luptat soldații noștri cu nă-dejde, zi și noapte, fără o clipă de răgaz, și batalionul I din Re-gimentul oltenesc 43, în urma unor iurișuri năpraznice cu ba-ioneta, a cucerit muntele Frun-țile, cel ca o uriașă căpățână de zahăr, când se investămintează munții în hlamidele împărătești ale nămeților. Cum i-au rostogolit pe nemți și pe unguri, olte-nii au plecat la Jiu, unde se în-tețise primejdia; iar pe Frunțile au rămas ostași puțini, — să tot fi fost o companie, — dintre cari cei mai mulți, dispensați, cari atunci de abia începeau să afle tainele puștii. Se înșiraseră în lanț, la 10—15 pași om de om; cei mai mulți îmbrăcați cu hai-ne de-acasă : unii cu cojoace, iar alții cu sumane, ori cu dulămi, — toți cu opinci și cu cușme mari, de păreau acolo, sus, o roa-tă de haiduci din vremurile de demult, răsăriți, ca din mor-minte, la chemarea amarnică a goarnelor și a clopotelor. Între ei era și un cioban vrâncean, c'un cojoc până'n călcăie și c'o cușmă cu zagara, mare și flocoa-să. C'un cap mai înalt ca cei mai nalți vrânceni, cu niște plete ne-gre și crețe în burghiuri până la umeri, — părea un Voievod tânăr, nu un cioban; când răsărea alb, din întunericul codrului, și încremenea acolo, sus, pe sprin-ceana muntelui, ca o stană de veacuri. Il chema Ion Șerbu și soldații îi spuneau scurt „Căpi-tane” și-l ascultau orbește. Și în felul cum își ținea ochii negri peste clădăria fumurie a mun-ților; în chipul cum își ținea capul pletos, sergentul Șerbu Ion avea ceva falnic de căpitan desprins dintr'o baladă bătrâ-nească. Când răsărea deasupra munților luceafărul cu mioarele lui de stele, Ion Șerbu se trân-tea cu fața 'n sus, ducea buciu-mul de cireș la gură (căci nu se

îndurase să-l lase la stână) în-chidea ochii și începea, așa ca prin somn. Imprejur, parcă, în-cremeneau frunza și firul de iar-bă; rămăneau neclintiți ostașii în portul de la țară, ascultân-du-l cu ochii peste ponoarele sinelii ale munților. Sergentul Șerbu se uita așa, cântând, și din ochii închiși îi curgeau încet lacrimile în plete. Izvora cânta-rea buciului ca din negura veacurilor; grăia stelelor și munților și codrilor de bejăniile de demult, grăia de Turci și de Tătari, de femei și de copii și de bătrâni duși în robie; de turme de oi, de cirezi de vite, de her-ghelii de cai de lungi șiruri de chervane, încărcate cu aurul holdelor noastre, duse peste ho-tare. Spunea cântecul buciului de cireș: de pleava Fanaru-lui, de toate lăcustele și omizile cari au năpădit lanurile și gră-dinile plaiurilor noastre, în vre-murile bătrâne și în timpurile de azi; vorbea de Domnul Tudor, cel cu suflet de pară, — de Dom-nul Tudor cel cu inima fagure de miere și azimă caldă pentru cei obijduiți.

Ungurii și nemții, au prins de veste c'a plecat Regimentul olte-nesc spre Jiu, și mai primind și întărituri prin pasul Scara, i-au isbit pe ai noștri în după amia-zi zilei de 16 Octombrie, în punc-tul cel mai slab apărat, zis Mun-țișor, unde era numai o mână de oameni în frunte cu sergentul Șerbu. Zadarnic trăgeau focuri de focuri, de le curgeau sudorile șiroaie pe obraji și li se înegrise fețele și mâinile de fumul puștilor — de păreau o armată de Ne-gri, — ungurii și nemții, se ur-cau spre ei, pe coasta priporită a muntelui, ca furnicile. Tot plu-tonul care apăra muntele, căzu-se și mai rămăsese, ca printr'o minune, în picioare teafăr, ne-atins, sergentul Ion Șerbu. Gloan-țele îi roiau împrejur ca albine-le în jurul știubeiului; dar nici

unul nu se atingea de el de par-că era solomnit. Trăgea „căpita-nul” fără hodină, de curgeau sudorile gârlă pe el. El singur a-păra acum muntele împotriva vrăjmașului, care urca mereu coasta râpoasă. Cum trăgea ast-fel, și i se părea c'o mână nevă-zută, îi flutură pe dinaintea o-chilor o năframă muiată în sân-ge, — deodată se pomeni în față c'o namilă hâdă de ungur, pâr-os până 'n ochi, și c'o musteață ro-șie și mare ca o coadă de vulpe. Il privea cu niște ochi mărunți și rotunzi ca niște nituri bătute subt sprincenile zbârlite, și rân-jea la el ca un lup care vrea să-l sfășie. Honvezul întinse arma spre pieptul lat al sergentului; dar, ca fulgerul, brațul de criță al Vrânceanului, îi abătu țeava în sus, și glonțul îi pârli numai cușma. Atunci, dintr'o răsucitu-ră, „căpitanul” îi svârli pușca ungurului în golul prăpăstiei din față, și prinzându-l, ca'n cle-ște, în brațele cu mușchii de o-țel, începu lupta dreaptă ciobă-nească, acolo sus, pe vârful mun-telui, pe zarea de foc a sfințitu-lui. În aceiași clipă, eșiră dintr'o potecă două plutoane de ale noa-stre, c'o mitralieră, și-i luară pe unguri și pe nemți din coastă, de părea c'a înviat muntele și-și scutură spinarea de stânci de viermătul urdiilor dușmane, cari începură a se rostogoli în pră-păstiile, ce-i așteptau cu gurile căscate și pline de noaptea ia-dului.

Iar sus, pe creastă, se lupta, cu namila cea păroasă de ungur, sergentul Ion Șerbu, cum învă-țase el la stână, încă de când era strungăraș. În frământările luptei, își svârlise de pe umeri cojocul mișos, îi căzuse cușma cât o baniță, — și rămăsese sprinten, numai în cămașe și în ițari, cu mijlocul subțire și mlă-dios ca de fată, strâns în chimi-rul țintuit, în care purta un cu-țit cu mânerul înflorit. Când se poticnea odată, și când îl cetlulia în brațe: îi eșeau ochii din cap ca unui broscoi nemeșului. Il ju-

ca, câteodată, numai cătinel, ca pe-o fată la horă; și zâmbea posnaș pe sub mustața creată și neagră ca pana corbului și parcă-i spunea o vorbă tainică de dragoste — și unгурul gâfâia și pufnea pe nări cu sufletul la gură. Ș'odată numai ce pornia sergentul Șerbu ca un vârtej, de-i zburau plețele crețe'n vânt și-abia atingea pământul cu gurguile opincilor, de-ai fi zis că s'a împrietenit cu unгурul la cataramă și joacă cu el o rusească, în bătătura unei crâșme, după un pahar dulce:

„Uite-așa, mă Ianoș, luptă cinstită, ciobănească, — nu luptă hoțească, cum știți voi, cari ne ucideți, cale de-o poștie, cu dihăniile voastre de tunuri. Uite așa, măi frate Ianoș: Tot pe loc și pe hodină, ca dracu pe rădăcină... Te joc ca pe-o fată mare, mă. Nu te da, nu te da, frate Ianoș, că ești catană-împărătească, și-i, mai mare rușine, să te răpuie-un ghet cioban.. Ce ți-au eșit așa ochii din cap și ți-ai zbârlit coada de hulpe de subt nas, ha? Ține-te bine, nu te da, c'am să te joc așa până ți-i da sufletul... Ha, spune ce-ai cătat tu, mă urâtule, în țărișoara mea, spune, mă, ce-ai cătat?

*

Unгурul tot frământându-se, isbuti să-și scoată un cuțit de vânatoare; și, deodată, sergentul Șerbu, simți o arsură 'n coapsa dreaptă. Atunci, dintr'o opintire, îl frânse pe Honvez pe spate. Il culcă la pământ, și-i puse un genunchiu pe piept. Smulse junghiul din chimir, și, înfigându-l în unгур, ca într'un berbec, îl brânci pe coasta ponorâtă a muntelui.

N. N. BELDICEANU

DATORIA PÂNĂ LA CAPĂT

„FII TREAZ IN TOATE LUCRURILE; DATORIA FĂȚI-O DEPLIN“.

2, Timoteiu 4, 2

Nimic nu e mai mulțumitor în viața unui om, decât a-și face datoria cu toată conștiința. Nu e destul să fii gata ați face datoria, ci trebuie mai întâi s'o cunoști. Cine nu se gândește la datoriile sale de cât când i se atrage atenția, nu este demn de nici o stimă, și este un om de nimic.

Datoria este coloana vertebrală a vieții omenesti. Cu cât ești mai luminat, cu atât ai mai multe datorii de împlinit. Nu e bine însă să-ți clasifici datoriile în mari și mici, cu scopul de a le împlini numai pe unele și a neglija pe altele, fiindcă neglijarea datorilor mici e ucenicia celor mai grave erori în viață. De aceea Sfântul Apostol Pavel îi scria lui Timoteiu: „Fii treaz în toate lucrurile“, indiferent dacă sunt mari sau mici. Să nu ai preferință! Să nu fii absent. Să nu fii preocupat! Să nu fii distrat! Totdeauna să fii treaz. Totdeauna să fii prezent. Totdeauna să fii gata.

O mare slăbiciune ne stăpânește mai pe toți: aceea de a ne face datoria pe jumătate.

Foarte puțini oameni au strășnicia de a-și duce datoria până la capăt. Ei bine! Eu țin s'o spun răspicat: Cine merge cu împlinirea datoriei numai până la jumătatea drumului sau cine își face datoria doar de mântuială, nu e un om întreg. Viața lui nu e dintr'o bucată, ci din petice și cărpituri. Cine își face datoria pe jumătate e mai periculos decât cel care nu și-o face deloc, fiindcă acesta din urmă este scos din slujbă și înlocuit de îndată cu altul destoinic, în timp ce celălalt rămâne neclintit în postul său, bucurându-se de drepturi și uneori chiar de privilegii, pentru că în schimb să paralizaze fără nici un pic de răspundere personală — organismul vieții publice. Iată motivul puternic, care-l hotărăște pe sfântul apostol Pavel să-i scrie lui Timoteiu: „Datoria să ți-o faci deplin“. Cuvintele acestea ne reamintesc parola, pe care Sf. Ioan Botezătorul a dat-o soldaților ce veniseră în pustiul Iordanului cu gândul de a dobândi dela el o îndulcire a îndatoririlor ostășești și o sporire a soldelor: „Băeți, să vă faceți datoria până la capăt și să vă mulțumiți cu soldele voastre“. Luca 3, 14.

Ca să ne dăm mai bine seama la ce pagube și neplăceri ne expunem în viață prin împlinirea pe jumă-

tate a datorilor, să ascultăm o întâmplare:

Doi tăetori de lemne merg în pădure. Unul își puse în gând să doboare la pământ un copac viguros, în timp ce celălalt se odihnea lângă o căpiță de fân. Bietul om a dat cu securea 90 de lovituri la rând la rădăcina copacului fără să-l doboare și descourajat de neisbânda lui, asvârli securea din mână.

Deodată se ridică celălalt și numai cu zece lovituri rostogoli copacul la pământ. O ceartă mare se aprinse între ei, fiindcă fiecare susținea că isprava este a lui și că prin urmare i se cuvine lui copacul.

Cearta iscată între ei continuă poate și în momentul de față și nimeni nu poate să-i împace, fiindcă e greu de stabilit cine a săvârșit fapta: cel care a dat 90 sau cel care a dat numai 10 lovituri. Un singur lucru însă îl știe toată lumea: Vina este a celui dintâi, care nu și-a împlinit datoria până la capăt și a lăsat pe tovarăș să ducă la bun sfârșit lucrarea ce era el dator s'o facă și pe care el o începuse.

Stimați cititori! Toți vă aflați în serviciul țării E păcat să lănceziți! Fiți totdeauna treji și gata la datorie. Dacă Sf. Apostol Pavel și Sf. Ion Botezătorul vă spune să vă împliniți toate datoriile mici sau mari până la capăt, apoi Mântuitorul spune să trecem dincolo de hotarul datoriei, dacă vrem să fim slugi alese, căci „rămânem servi netreb-nici, dacă facem numai ceea ce sântem dator să facem“ Luca 17, 10.

Dacă aveți să însemnați ceva în viață, să nu vă mulțumiți cu datoria împlinită, pe deantregul și până la capăt, ci să vă siliți să faceți mult mai mult decât vă calcă datoria.

Deschideți ochii mari și înțelegeți că în lume „nu sunt orbi acei, cari nu văd lumina soarelui, ci acei cari nu-și văd de datorie“ (C. Negruzzi). După ce v'ați împlinit conștiincios datoria, mai aveți încă o datorie: aceea de a vă simți fericiți și veseli de împlinirea ei.

Nici o situațiune nu e mai gingașă pe lume de cât aceea în care datoria se află în luptă cu dragostea, căci datoria trebuie să învingă. În această cutremurătoare stare se găesc cărmuitorii țării ori de câte ori faptele noastre îi silesc să-și facă din plin datoria.

Dacă dorim sincer ca iubirea să fie nestingherită, trebuie să fim treji și să împlinim fiecare datoria până la capăt!

Pr. Prof. Dr. MARIN C. IONESCU
Biserica „Cuibu-cu-Barză“
București

O carte care face minuni

În vremurile de grea cumpănă prin cari trecem, se cuvine ca fiecare dintre noi SĂ AIBĂ UN SUFLET TARE, — și suflet tare, fără Dumnezeu în el, nu poate exista.

Iată de ce recomandăm tuturor o carte de esență divină, cu convingerea că facem un bine Țării: „Psaltirea în versuri“, de VASILE MILITARU, — operă tipărită cu sprijinul și sub oblăduirea Sfintei Patriarhii.

Această lucrare a fost premiată de Academia Română.

Despre PSALTIREA proorocului David, s'au rostit, prin cuvintele ce reproducem mai jos, Sfinții IOAN GURĂ DE AUR și VASILIE CEL MARE:

„Ce este soarele între celelalte lumini ale cerului, este Psaltirea între toate cărțile insuflate de Dumnezeu.

„Mai bine să înceteze soarele din călătoria sa, decât să înceteze cetirea Psaltirii; că Psaltirea este mai folositoare decât toate cărțile.

„Pre suflet, ca soarele îl luminează, ca apa îl curățește, ca focul îl încălzește, ca untdelemnul, cu îndurarea lui Dumnezeu îl unge;

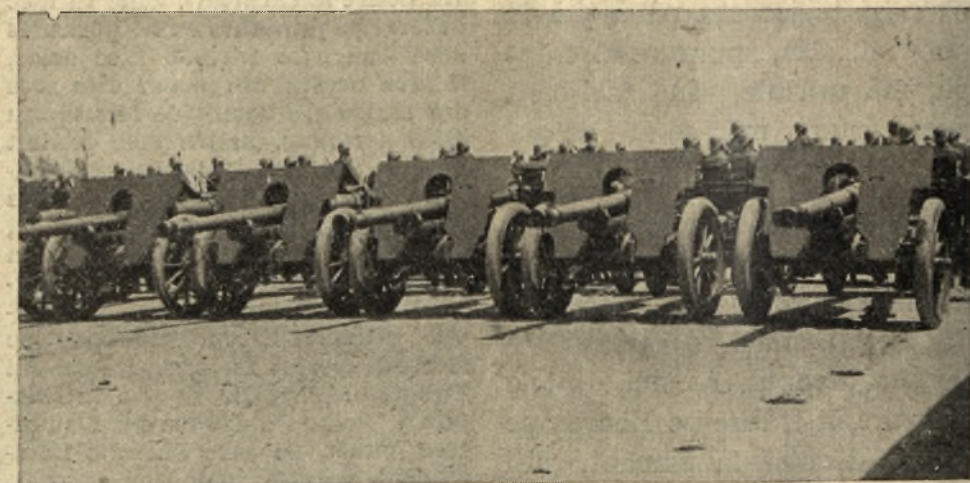
„Psaltirea este sol de mântuire omului păcătos; mângâere bătrânilor; înfrumusețare a tinerilor; luminare și înțelepciune a pruncilor; podoabă prea-frumoasă femeilor înțelepte; dătătoare de smerenie; isgonitoare trufașilor diavoli; armă întru înfricoșările de noapte; odihnă ostenelilor de ziuă.

„Psaltirea este lucru îngeresc, moștenire cerească, tămâie duhovnicească.

„Tuturor, toate este cartea Psalmilor“.

*

Cine dorește să aibă această comoară de înțelepciune, care pune pe om în legătură cu Dumnezeu, — să trimită 100 lei d-lui Vasile Militaru, strada Aviator Zorileanu No. 76, București, — și va primi-o prin poștă, fără întârziere, sau s'o ceară printr'o carte postală și o va primi contra ramburs cu dedicația autografă a autorului.

DEFILAREA DELA 10 MAI

NU DĂM NICI O BRAZDĂ DIN PĂMÂNTUL SFÂNT AL PATRIEI.

